ప్రాణం విలువ?

వసుంధర

"బోస్‌కి నేనంటే ఇష్టం—" అంది సీతమ్మ.

"కాదు. నేనంటేనే యిష్టం—" అంది రాజమ్మ.

ఇద్దరికీ ఈ విషయంలో వాదన మొదలయింది. ఇద్దరూ తమ పాయింటే నిజమనడానికి యెన్నో ఋజువులు చూపించారు. ఉదాహరణల అస్త్రాలు ప్రయోగించారు. కర్ణుడికీ, అర్జునుడికీ మధ్య యుద్ధంలోలా—వారిరువురి ప్రయోగాలూ—ఒకదాని నొకటి ఢీకొని—ఒకటీ మిగలకుండా పోతున్నాయి.

కాసేపటి కిద్దరి ముఖాలు ఎర్రబడ్డాయి. సరదాగా ప్రారంభించిన వాదులాట వ్యక్తిగత ద్వేషానికి దారి తీస్తోంది. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు తిట్టుకునేందుకు సిద్ధపడుతూన్న సమయంలో వెంకన్న వంటింట్లోంచి అక్కడకు వచ్చి—"మీ గొడవ లోపలకూ వినిపిస్తోంది-" అన్నాడు విసుగ్గా.

"వినిపిస్తే వినిపించనివ్వండి. ఈ రోజుతో ఇది తేలి

పోవాలి బాస్—మీరే చెప్పండి మా యిద్దరిలో ఎవ రంటే మీకిష్టం?" అంది సీతమ్మ.

"ఇద్దరన్నా ఇష్టమే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అలా కాదు. ఎవరంటే ఎక్కువిష్టమో చెప్పాలి" అంది రాజమ్మ.

"నేనంటే ఎవరెక్కువిష్టపడతారో వాళ్ళంటే నాకెక్కువిష్టం — కాబట్టి మీరు చెప్పండి — మీలో యెవరికి నేనంటే యెక్కువిష్టం?" అన్నాడు వెంకన్న.

తమ ప్రశ్న ఇలా ఎదురుతిరిగినందుకు సీతమ్మ, రాజమ్మ ఇద్దరూ తెల్లబోయారు.

"బాస్ అంటే నాకే ఎక్కువిష్టం!" అంది రాజమ్మ.

"కాదు—నాకే ఎక్కువిష్టం!" అంది సీతమ్మ.

ఇద్దరూ మళ్ళీ ఉదాహరణల అస్త్రాలు ప్రారంభించారు. చివరకు సీతమ్మ విసుగ్గా—"బాస్—అది కూడా మీరే చెప్పాలి!" అంది.

"చాలా సింపుల్. మీలో యెవరు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానంటే—వారికి నేనంటే ఎక్కువిష్టం!" అన్నాడు వెంకన్న.

రాజమ్మ తెల్లబోయి—"మీకు పెళ్ళైపోయిందిగా-" అంది.

"అందుకే.... నేనంటే యెంతో ఎక్కువిష్టమున్న వాళ్ళు తప్ప నన్నెవ్వరూ పెళ్ళిచేసుకోరు...." అన్నాడు వెంకన్న.

అసిస్టెంట్సిద్దరికీ నోట మాటరాక ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. ఆ సమయంలో బల్లమీద ఫోన్ మ్రోగింది.

ఆ ఫోన్ కంటింట్లోంచని వెంకన్నకు తెలుసు. అందుకే

రిసీవర్ తీయకుండానే లోపలకు పరుగెత్తాడతడు.

అక్కడ పద్మావతీదేవి ఎర్రబడిన కళ్ళతో అతడివంక చూసి—"పెళ్ళీడు పిల్లలతో ఏమిటా మాటలు!" అంది.

వెంకన్న తల వంచుకొని—"నన్ను మన్నించు దేవీ!" అన్నాడు.

"మళ్ళీ ఇలాంటి పొరపాటు జరుగదని హామీ ఇస్తే నేను మిమ్మల్ని మన్నిస్తాను...." అంది పద్మావతీదేవి.

"హామీ యివ్వలేను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"వాళ్ళతో అలా మాట్లాడ్డం తప్పు కదూ!"

"తప్పు మనసులో వుంటుంది. మాటల్లో ఉండదు."

"మాటల్లో ఎందుకుండదు?"

"చిన్న పిల్లల్ని ముద్దొచ్చినప్పుడు—వెధవా—నిన్ను కొట్టేస్తాను తన్నేస్తాను. నీ ముక్కు కోసేస్తాను.... అంటూ ముద్దులాడుతాం. అది అభిమానాన్ని ప్రకటించు కునే పద్ధతి. ఎవరైనా మన మాటల కర్థంతీస్తే—మనం పిల్లలను కొట్టేస్తామనుకుంటారు. కానీ అది నిజం కాదు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు చెప్పింది నిజమే—కానీ మీ అసిస్టెంట్సు చిన్న పిల్లలు కారు. వయసొచ్చిన ఆడపిల్లలు—" అంది పద్మావతీదేవి హెచ్చరికగా.

"అందుకే గదా — కొట్టేస్తాను, తన్నేస్తాను, ముక్కు కోసేస్తాను—అని అనడంలేదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ పెళ్ళి చేసుకుంటానంటున్నారు" అంది పద్మావతీదేవి.

"అది మనసులోని మాట కాదు. ఉత్తమాట."

"అలా మాత్రం మాట్లాడడ మెందుకు?"

"ఎందుకంటే నేను నిత్యం మెదడుతో పని చేసే మనిషిని. నిద్రలో కూడా నా మనసే మేమో అలోచిస్తూనే వుంటుంది. ఆఫీసులో కొంత రిలాక్సేషన్ అవసరం. ప్రకృతిలో దర్శన మాత్రాన రిలాక్సేషన్ ఇవ్వగలిగిన అద్భుత సాధనం స్త్రీ సౌందర్యం మాత్రమే! అందుకే అందమైన ఆడపిల్లల్ని అసిస్టెంట్సుగా వేసుకున్నాను. వాళ్ళతో సరదాగా మాట్లాడ్డంలో నాకెంతో రిలాక్సేషన్ లభిస్తుంది. భార్య చెల్లెలితో సరసాలాడ్డం సంప్రదాయంగా వున్న మన సమాజంలో ఇది తప్పని నువ్వనకూడదు. పదే పదే తప్పని నువ్వు హెచ్చరిస్తూంటే నా అసిస్టెంట్సులో సౌందర్యానికి బదులు స్త్రీత్వాన్ని చూసే స్థాయికి నా బుద్ధి దిగజారిపోతుంది. అప్పుడు నా కింక రిలాక్సేషన్ వుండదు" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ పద్ధతిలో మీరంటున్నారు. మీ అసిస్టెంట్సంటే నా కనుమానమైతే వాళ్ళకెప్పుడో ఉద్వాసన జరిగేది. వాళ్ళంటే నాకిష్టమే కాదు. అభిమానంకూడా! ఆ సంగతి మీకూ తెలుసు" అంది పద్మావతీదేవి.

"అయితే మాటిమాటికీ ఇలా నన్ను సాధిస్తావేం?"

"ఇది నా మనసులోంచీ రాలేదు. ఉత్త మాట...." అంది పద్మావతీదేవి.

"అలా మాట్లాడాల్సిన అవసరం నీకేముంది?"

"వంటింటి పనంతా నాది. ఏ క్షణంలో మీకే ప్రమాదం వాటిల్లుతుందోనన్న బెంగ నాది. ప్రపంచ సాహిత్య పరిశోధనా భారం నాది. నిద్రలో కూడా విశ్రమించని మెదడు నాది. మీకైతే మీ ఒక్కరి బాధ్యతే ఉంది. నాకు నాతోపాటు మీ బాధ్యతా వుంది. అందువల్ల మీకంటే నాకే యెక్కువ రిలాక్సేషన్

కావాలి—"

"అయితే?"

"నేను మిమ్మల్ని సాధిస్తున్నాననుకుంటున్నారు. కానీ నిజానికది నా రిలాక్సేషన్" అంది పద్మావతీదేవి.

వెంకన్నకు బదులేం చెప్పాలో తోచలేదు. ఒక్క క్షణమాగి "నీ రిలాక్సేషన్ కింకో పద్ధతి వెతుక్కోలేవా?" అన్నాడు.

"మనింట్లోకి మూడో మనిషి వస్తే నా రిలాక్సేషన్ పద్ధతి తప్పక మారుతుంది" అంది పద్మావతీదేవి.

"అయితే నే తీసుకురానా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అది మీవల్ల కాదు. నా వల్లనే అవుతుంది."

"ఎందువల్ల?"

"ఆ మనిషిని మనమిద్దరం వెధవా—నిన్ను కొట్టేస్తాను, తన్నేస్తాను అనగలగాలి కదా మరి" అని నవ్వేసింది పద్మావతీదేవి.

"ఓహో—అర్థమయింది. అయితే ఎప్పుడు?" అన్నాడు వెంకన్న.

పద్మావతీదేవి యేదో చెప్పబోయేలోగా అక్కడ ఫోన్ మ్రోగింది.

"బాస్—క్లయంట్!" అంది రాజమ్మ ఫోన్లో.

2

అతడికిరవై యేళ్ళుంటాయి. సన్నగా పొడుగ్గా ఫాషనబుల్ గా వున్నాడు. ముఖంలో దిగులుంది.

"నా పేరు వినీల్—" అన్నాడతడు.

"ఊఁ ప్రొసీడ్—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మా నాన్నగారి పేరు ప్రభాకరరావు. గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్లో జనరల్ మేనేజరు—"

అన్నాడు వినీల్.

గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ గురించి వెంకన్నకు తెలుసు. అది చాలా పేరున్న సంస్థ. ఆ సంస్థ స్వయంగా కొన్ని చిన్న పరిశ్రమలు నడుపుతోంది. ఆ సంస్థ డబ్బు యెన్నో పెద్ద పరిశ్రమల్లో తిరుగుతోంది. ఆ సంస్థలో డబ్బు దాచుకున్న వారికి యేడాదికి పదహారు శాతం వడ్డీ లభిస్తుంది. జాతీయ బ్యాంకులతో సమంగా ఆ సంస్థను నమ్మవచ్చునంటారు. వెంకన్న ఆ సంస్థలో ముప్పైవేలు డిపాజిట్ చేసి వున్నాడు. అతడికి వడ్డీ సక్రమంగా అందుతోంది.

"చెప్పండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నాన్నగారి నెవరో కిడ్నాప్ చేశారు—" అన్నాడతడు.

"పోలీసు రిపోర్టిచ్చారా?" అన్నాడు వెంకన్న వెంటనే.

వినీల్ తన జేబులోంచి ఓ కాగితం తీసి వెంకన్న కందించాడు.

అది లేత పసుపుపచ్చ కాగితం దానిమీద అందంగా ఇంగ్లీషులో టైపు చేసివున్న అక్షరాలు. ఆ అక్షరాల భావం — 'ప్రభాకరరావు మా దగ్గర క్షేమంగా వున్నాడు. పోలీసు రిపోర్టిస్తే ఆయన ప్రాణాలు దక్కవు. ఆయన్ను విడిపించుకునేందుకు పదిలక్షల రూపాయలు సిద్ధంగా వుంచండి. వారంరోజుల్లో మళ్ళీ ఉత్తరం రాస్తాను. అంతవరకూ వేచివుండండి.'

"అయితే డబ్బు సిద్ధం చేస్తున్నారా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"పది లక్షలు పోగుచేయడం మాకు సాధ్యంకాదు."

వెంకన్న క్షణంపాటు మౌనం వహించి—"నీ వేం చేయాలి?" అన్నాడు.

"కిడ్నాపర్సునుంచి నాన్నగారిని విడిపించాలి. అందుకు మేమివ్వగలిగిన మొత్తం మాకూ వాళ్ళకూ కలిపి రెండు లక్షలు. అందుక్కూడా ఇంట్లోని నగలన్నీ అమ్మేయాలి. రెండు నెలలక్రితం మా అక్కయ్య పెళ్ళయింది. ఆ పెళ్ళికి మొత్తం రెండు లక్షలు ఖర్చయింది. నాన్నగా రప్పు కూడా చేశారు" అన్నాడు వినీల్ తలవంచుకుని.

"కిడ్నాపర్స్‌కి ఎవర్నించి ఎంత రాబట్టాలో బాగా తెలుస్తుంది. మీ నాన్నగారికి వాళ్ళు పది లక్షలు విలువ కట్టారంటే అందుకేదో కారణ ముంటుంది."

వినీల్ మాట్లాడలేదు.

"మీ నాన్నగారి దగ్గర బ్లాక్ మనీ ఉందేమో!" అన్నాడు వెంకన్న.

"లేదు. కంపెనీలో ఆయన గురించి నీతికీ, నిజాయితీకీ మారు పేరుగా చెప్పుకుంటారు. జీతం, బోనస్ తప్ప ఆయనకు మరో ఆదాయంలేదు. ఇన్‌కంటాక్స్‌క్కూడా ఆయన యెప్పుడూ బకాయి పెట్టలేదు" అన్నాడు వినీల్

"అన్నీ నీకు బాగా తెలుసా?"

"తెలుసు."

"అయితే కిడ్నాపర్స్ పదిలక్ష లడగడానికి కారణమేమై ఉండాలి?"

"అదే నాకూ తెలియడంలేదు."

వెంకన్న క్షణం ఆలోచించి—"ఈ ఉత్తరం మీ నాన్నగారి కంపెనీలో చూపించావా?" అన్నాడు.

"చూపించాను. వారు సానుభూతిని వ్యక్తపరిచారు"

అన్నాడు వినీల్.

"నా అనుమానం మీ నాన్నగారి కిడ్నాపింగ్‌కీ కంపెనీ ప్రయోజనానికీ ఏదైనా సంబంధముందేమోనని!" అన్నాడు వెంకన్న.

"మా ఇంట్లోనూ అలాగే అనుకున్నాం. నాన్నగారికి కంపెనీ అంటే ప్రాణం. కంపెనీ ఈనాడీ స్థాయికెదగ డానికి ఆయన కీలక పాత్ర వహించారని చెప్తుంటారు. తలచుకుని వుంటే కంపెనీద్వారా ఆయన లక్షలకు లక్ష లార్జించి వుండేవారు. కానీ ఆయనలాంటి మనిషి కాదు. ఉద్యోగ ధర్మాన్ని నిర్వహించడం తన బాధ్యత అను కునేవారు.

"ఉదయం ఎనిమిదింటికల్లా ఆయన కంపెనీకి వెళ్ళి పోతారు. రాత్రి ఏడింటిలోగా తిరిగిరారు. కంపెనీలో ఒక్కక్షణం కూడా విశ్రమించరు. అక్కయ్య పెళ్ళికి ముందాయన ఆరోగ్యం బాగా పాడైంది. డాక్టరా యన్ను విశ్రాంతి తీసుకోమని బలవంతపెట్టాడు. అందు కాయన నేనొక్కరోజు విశ్రాంతి తీసుకుంటే కంపెనీకి లక్షరూపాయల నష్టం వస్తుంది—అన్నారు. అక్కయ్య పెళ్ళి సమయంలోకూడా ఆయిన వాళ్ళెక్కువ శ్రమ పడ్డారు తప్పితే నాన్నగారు కంపెనీ పనిని అలక్ష్యం చేయలేదు. ఆయనకు కంపెనీ తర్వాతే మేమంతా—" అన్నాడు వినీల్.

వెంకన్న ఆలోచనలో పడ్డాడు.

కేసు చాలా చిత్రంగా వుంది. కిడ్నాపర్స్‌కి ప్రభాకర రావు పరిస్థితి తెలిసినట్లే కనపడుతుంది. పదిలక్షల రూపా యలు వెంటనే కావాలనలేదు. వారం రోజులు టైమి చ్చారు. అంటే వారం రోజుల్లో ప్రభాకరరావు కుటుంబం

పది లక్షల రూపాయలు కూడబెట్టగలదని వాళ్ళ నమ్మకం. అందుకేదో బలమైన కారణమే ఉండివుండాలి.

"ఖంగారుపడకు. వాళ్ళిచ్చిన గడువు సమయానికి పది లక్షలూ సమకూరుతాయి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అప్పుడే రెండ్రోజులై పోయాయి. నాకేం దారి కనబడ్డంలేదు" విసిల్ నీరసంగా అన్నాడు.

"మీ నాన్నగారు లేకుంటే కంపెనీకి రోజుకు లక్ష రూపాయల నష్టం. అందువల్ల కంపెనీ తప్పకుండా ఆసక్తి చూపిస్తుంది."

"వాళ్ళ సానుభూతి తప్ప ఇంకేమీ యివ్వలేదు."

"వెంటనే వాళ్ళేమీ చెప్పరు. నీ ఉత్తరం చూడగానే కంపెనీలో మీటింగ్సవుతాయి. ఈ సమస్య నెలా పరిష్కరించాలీ అన్న చర్చ ప్రారంభమవుతుంది."

"నాకా నమ్మకంలేదు" అన్నాడు విసిల్.

"అసలింతకీ కిడ్నాపింగ్ ఎలా జరిగిందో మీరేమైనా చెప్పగలరా?"

విసిల్ చెప్పాడు.

ప్రభాకరరావు కంపెనీ కార్లో రాత్రి ఏడింటికి బయలుదేరాడు. ఇంటికి దగ్గర్లోనే చిన్న బజారుంది. అక్కడ దిగి డ్రైవర్ని వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు. తర్వాతేం జరిగిందీ యెవరికీ తెలియదు. మర్నాడీ ఉత్తరం అందింది.

"ఎలా వచ్చిందీ ఉత్తరం?"

"ఇంటిముందు లెటర్ బాక్సులో యెవరో కవరు వేసి వెళ్ళారు. ఆ కవర్లో వుందీ ఉత్తరం."

"లెటర్ బాక్సులో ఎవరు పడితే వాళ్ళు ఉత్తరం వేసి పోతూండవచ్చా?" అన్నాడు వెంకన్న.

విసిల్ తలాడించాడు.

"కిడ్నాపర్స్‌ని తెలుసుకు నేందుకు నాకేమైనా పని కొచ్చే సమాచారమివ్వగలవా?"

"అంటే?"

"మీ నాన్నగారి శత్రువులు.." అన్నాడు వెంకన్న.

'వ్యక్తిగతంగా ఆయనకు శత్రువులు లేరు. బంధువుల్లో ఆయనకెంతో మంచి పేరుంది. ఉన్నంతలో యెందరినో ఆదుకున్నాడాయన" అన్నాడు విసిల్.

"ఇంకేవిధంగానైనా ఆయనకు శత్రువులుండొచ్చా?"

"అంటే?" అన్నాడు విసిల్ తడబడుతూ.

"వ్యక్తిగతంగా ఆయనకు శత్రువులు లేరన్నావు. మరేవిధంగానైనా వుండొచ్చా అనడుగుతున్నాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"కంపెనీలో నాన్నగారి స్థానం కీలకమైనది. ఆయన నుంచి కంపెనీ రహస్యాలు రాబట్టాలని యెందరో ప్రయత్నించి విఫలులయ్యారు. గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్నుంచి తప్పించి తమ కంపెనీలోకి తీసుకోవాలని నాన్నగారి విషయంలో చాలామంది సామదానభేద దండోపాయా లుపయోగించారు. ఆయన మాటకు విలువ నిచ్చే మనిషి. అందుకే దేనికీ లొంగలేదు. గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్నాయన స్వంత కంపెనికంటే యెక్కువగా భావిస్తారు ఆ ఒక్క కారణంగా ఆయనకు చాలామంది శత్రువు లేర్పడి వుండవచ్చు...." ఆగాడు విసిల్.

"అమాత్రానికేనా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"బయటివారి ప్రలోభానికి లొంగివుంటే నాన్నగారి దగ్గర ఈ పాటికి పాతికలక్షలైనా చేరివుండాలి. అలాంటిది కూతురి పెళ్ళికే అప్పుచేశారాయన. అంటే

బయటివారు నాన్నగారివల్ల యింతటి ప్రయోజనాన్ని పొందుతున్నారో చూడండి. నాన్నగారికంత డబ్బిచ్చేవారికంత కన్నా రెట్ల ప్రయోజనముంటుంది. ఆ ప్రయోజనం కాకుండా పోతే వారికెలా వుంటుంది?"

"వారెవరో చెప్పగలవా?"

వినీల్ తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"అయితే ఇవన్నీ నీకెలా తెలుసు?"

"నాన్నగారే చెప్పారు. కానీ ఆయన పూర్తి వివరాలు చెప్పలేదు. మాటల సందర్భంలో నిజాయితీ ప్రాముఖ్యత వచ్చినపుడల్లా ఆయన మాకీ విషయాలు చెబుతూంటారు. ఎంతడిగినా పూర్తి వివరాలు చెప్పరు. నాన్నగారు గుట్టయిన మనిషి—" అన్నాడు వినీల్.

"సరే—దీనిక పరిశోధన ప్రారంభిస్తాను. నువ్వు వెళ్ళొచ్చు—" అన్నాడు వెంకన్న.

వినీల్ తన జేబులోంచి ఒక యాభై రూపాయల నోట్ల కట్టను తీసి వెంకన్న కందించి—"ఇది అడ్వాన్సు...." అన్నాడు.

"థాంక్స్...." అన్నాడు వెంకన్న.

వినీల్ వెళ్ళిపోయాడు.

వెంకన్న సీతమ్మ వంక చూసి—"నువ్విప్పుడు గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్‌కి వెళ్ళి ప్రభాకరరావుకు సంబంధించిన వివరాలన్నీ రాబట్టుకుని రావాలి—" అన్నాడు.

సీతమ్మ ఉత్సాహంగా లేచి నిలబడి రాజమ్మ వంక చూసి—"చూశావా—బాస్‌కు నేనంటేనే యిష్టం. ముఖ్యమైన పనికి నన్నే పంపిస్తున్నారు!" అంది.

"అదేంకాదు. బాస్‌కు నేనంటేనే ఎక్కువిష్టం. అందుకే నిన్ను బయటకు పంపేస్తున్నారు—" అంది

రాజమ్మ.

వెంకన్న ఇద్దరివంకా కాస్త విసుగ్గా చూశాడు.

3

మరో మూడుగంటల తర్వాత సీతమ్మ తిరిగి వచ్చింది. ఆమె చాలా వుత్సాహంగా వుంది.

"నీవు తెలిసినదేమిటో త్వరగా చెప్పూ—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ప్రభాకరరావుతో పని వున్నట్లు వెళ్ళాను. కంపెనీలో ఆయనకు చాలా మంచి పేరుంది. నన్ను చాలా గౌరవించా రక్కడ...." అంది సీతమ్మ.

రాజమ్మ ఆమె చెప్పేవన్నీ నోట్సుగా రాస్తోంది.

ప్రభాకరరావు నిజాయితీపరుడు. కంపెనీలో కీలక స్థానంలో వున్నాడు. మనిషి నిగర్వి. మంచివాడు. అక్కడి ఉద్యోగుల్లో ప్రతి ఒక్కరూ ఆయనవల్ల ఎంతో కొంత యేదోవిధంగా సాయం పొందినవారే! కొందరి కాయన దేవుడు. కొందరికాయన మానవత్వం నిండిన మహామనీషి! ఆయన గురించి చెడ్డగా చెప్పేవారెవ్వరూ లేరు.

రెండు రోజులుగా ఆయన ఆఫీసుకు రావడంలేదు. అది పెద్ద విశేషమే! కూతురి పెళ్ళి సమయంలోనే ఆయన ప్రతిరోజూ యెప్పుడో ఒకప్పుడాఫీసుకు వెళ్ళి వస్తూండేవాడు. ఆయనకేమయిందోనని కొందరాయనింటికి ఫోన్ చేసి కూడా కనుక్కున్నారు. అయితే కిడ్నాపింగ్ విషయం యెవరికీ తెలియదు.

"నువ్వు కొత్తగా తెలుసుకొచ్చిన విశేషమేమీ లేదు" అంది రాజమ్మ.

"లేకేం—వినీల్ తండ్రి గురించి అబద్ధం చెప్పలేదని

బుజావు చేసింది మన సీతమ్మ!" అన్నాడు వెంకన్న మెప్పుకోలుగా సీతమ్మ వంక చూస్తూ.

సీతమ్మ ముఖం ఇంతయింది.

"అందువల్ల ప్రయోజనం?" అంది రాజమ్మ ఉక్రోషంగా.

"నేను సరాసరి కంపెనీ యాజమాన్యాన్ని కలుసుకో వచ్చు—"

"కంపెనీ చీఫ్—తారకేశ్వర్ ప్రస్తుతం ఆఫీసులో నే వున్నాడు. ఆయన సాధారణంగా ఆఫీసుకు రాడుట. ప్రభాకర రావుగారు రాకపోవడం—ఆయన రావడం—రెండింటికీ సంబంధముందని అంతా అంటున్నారు—" అంది సీతమ్మ.

"వెరీగుడ్.... వె రీ గు డ్.... నేనాయన్ని కలుసుకుంటాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ మరింత వుత్సాహంగా—"జాస్....మనకు పనికొచ్చే మరో సమాచారం కూడా వుంది. సస్పెన్సు కోసం ఇంతవరకూ చెప్పలేదు...." అంది.

"ఏమిటది?" అన్నాడు వెంకన్న.

రాజమ్మ రాసుకోవడానికి సిద్ధంగా వుంది.

"ఒకవేళ ప్రభాకరరావు నెవరేనా కిడ్నాప్ చేసి పదిలక్షలడిగితే ఏమవుతుందని—ఒకతన్నడిగాను. నా ప్రశ్నకతనేమీ ఆశ్చర్యపడలేదు. అలా జరిగే అవకాశం వుందన్నాడు. అందుకే కంపెనీ ఆయన్ను వెయ్యికళ్ళతో కాపాడుకుంటుందట. కంపెనీ వాళ్ళ కళ్ళు కప్పి ప్రభాకరరావును కిడ్నాప్ చేయడం ఎవరికల్లా కాదుట—" అంది సీతమ్మ.

"ఊఁ" అంటూ ఆమెను ప్రోత్సహించాడు వెంకన్న.

"కంపెనీవాళ్ళను మించిన వాళ్ళెవరైనా కిడ్నాపింగ్ చేయగలిగితే—అని అతిణ్ని మళ్ళీ అడిగాను. అందుకతడు నవ్వి—"ఒకవేళ ప్రభాకరరావు కిడ్నాపింగ్ జరిగితే అందులో కంపెనీ హస్తముండితీరాలి—" అన్నాడు. నేవాళ్ళాగ్రహపడి కంపెనీ అలా చేయడమెందుకని అడిగితే ఆ రాజకీయాలు నాకే అర్థంకావని ఊరుకున్నాడు. కానీ నేనతడినంతటితో వదిలిపెట్టలేదు...." అంటూ కళ్ళు మూసుకుంది సీతమ్మ. ఆమె జరిగింది జరిగినట్లు చెబుతూంటే వెంకన్న వింటున్నాడు. రాజమ్మ నోట్ చేసుకుపోతోంది.

"అంటే కంపెనీయే ప్రభాకరరావుని కిడ్నాప్ చేసుండనుకోవచ్చు—చేసి రాన్సమ్ ఎంతడుగుతుంది?" అంది సీతమ్మ.

"ఏమో—ఇందాకా నువ్వన్నట్లు ఏ పదిలక్షలో అడగొచ్చు—" అన్నాడతడు.

"అంత డబ్బు తేగలరా ప్రభాకరరావు కుటుంబ సభ్యులు!"

"తేలేరని కంపెనీకి తెలియదా?"

"అయితే ఇదంతా ఎందుకు?"

"ఏమో—నాకు మాత్రమేం తెలుస్తుంది?" అన్నాడతడు.

"తెలుసుండి. నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివిలా కనబడుతున్నావు. ఊహిస్తే యేమైనా తోస్తుంది నీకు ..." అంది సీతమ్మ.

అతడి ఛాతీ ఉబ్బింది—"ఇలాంటి కంపెనీలలో కీలక స్థానాల్లో వున్నవారి జీవితానికి యెప్పుడూ ప్రమాదమే బయటివాళ్ళు ఆశలు పెడతారు. కంపెనీవాళ్ళు అనుమా!

నిస్తారు. ప్రభాకరరావును కంపెనీవాళ్ళే కిడ్నాప్ చేశారంటే అర్థమేమిటి? ఆయనకు కంపెనీ రహస్యాలు తెలియాల్సినకంటే యెక్కువ తెలిశాయన్నమాట. ఆయన ఉనికివల్ల వాళ్ళకు ప్రమాదమన్నమాట. కిడ్నాపర్స్ పేరుతో వాళ్ళే ఆయన్నోచోట దాస్తారు. ఇవ్వలేనంత డబ్బు డిమాండ్ చేస్తారు. తర్వాత ఆయన్ను చంపేస్తారు. కిడ్నాపర్స్ ఆయన్ను చంపారని అంతా అనుకుంటారు. ప్రభాకరరావును కిడ్నాప్ చేస్తే చచ్చో బ్రతికో ఆయన కుటుంబం తేగలిగినది — ఒకటి లేక రెండు లక్షలు....అంతకంటే ఎక్కువడిగితే-అదాయన్ను చంపడంకోసమేనని అర్థం...."

"చాలా బాగా ఊహించావు. నువ్వు నే ననుకున్న దానికంటే చాలా చాలా తెలివైనవాడివి...." అంది సీతమ్మ.

"ఇంతకీ ఈ వివరాలన్నీ నీకెందుకు?"

"ప్రభాకరరావు అజ్ఞాతంగా మా కుటుంబానికెంతో సాయపడ్డాడు. ఇప్పుడు నేను జీవితంలో స్థిరపడ్డాను. మా కష్టాలు గట్టెక్కినట్లే. ఓసారి ఆ మహానుభావుణ్ణి కళ్లారా చూసి ధన్యవాదాలర్పించుకున్నాను. ఆయన మీద పత్రికలో వ్యాసంకూడా రాయాలనుకుంటున్నాను. అందుకు నీవంటివాళ్ళ అభిప్రాయాలుకూడా సహకరిస్తాయి...." సీతమ్మ చెప్పడం అయిపోయింది.

"ఇంత ముఖ్యమైన విశేషం ముందే యెందుకు చెప్పలేదు?" అన్నాడు వెంకన్న కొంచెం కోపంగా.

"అందుకు కారణముంది బాస్! నాకీ వివరాలన్నీ చెప్పినతడి పేరు చక్రవర్తి. అతడెప్పుడూ ఊహాలోకాల్లో తేలిపోతూంటాడని—ఇదిగో పులి అంటే అదిగో తోక

అనే రకమనీ ఆఫీసులో ఇద్దరు చెప్పారు నాకు. అందుకని అతడు చెప్పిందానికి ప్రాముఖ్యతనిచ్చి ముందుగా మీకు చెప్పలేదు నేను....” అంది సీతమ్మ.

“కంగ్రాట్స్ సీతమ్మా! నువ్వు వెళ్ళిన పని పూర్తిగా సాధించుకుని వచ్చావు. నేనైతే ఇందులో సగంకూడా చేసుకురాలేనేమో! బాస్ నిన్ను పంపడమే మంచిదయింది—” అంటూ రాజమ్మ ఆమెను మెచ్చుకుంది.

“అంతా నీ అభిమానం! నువ్వెళ్ళి వుంటే ఇంతకు రెట్టింపు సాధించుకుని వచ్చి వుండేదానివి—” అంది సీతమ్మ.

“అందుకే మీ ఇద్దరూ అంటే నాకెంతో ఇష్టం—” అన్నాడు వెంకన్న వెంటనే. తన అసిస్టెంట్స్ ఇద్దరూ వాదులాడుకోవడం మానినందుకతడికెంతో సంతోషం కలిగింది.

4

“ఎవర్ని కలుసుకోవాలి సర్!” అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు వినయంగా.

“తారకేశ్వర్....” అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

“అంటే కంపెనీ చీఫ్!” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడతడు.

“అవును—ఏం?”

“అపాయింట్ మెంటుందా మీకు?” అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు.

“లేదు—” అన్నాడు వెంకన్న.

“అపాయింట్ మెంటు లేనిదే ఆయన ఎవర్నీ కలుసుకోరు....”

“నన్ను కలుసుకుంటారు. నా పేరు వెంకన్న. నేనొక డిటెక్టివును. ఒక కిడ్నాపింగ్ క్రిమినల్ కేసులో

ఆయన్ను కలుసుకుందుకు వచ్చాను. కలుసుకోకపోతే నాకేం నష్టంలేదు ఆయనకే....”

ఈ మాటలు మంత్రంలా పనిచేశాయి. రిసెప్షనిష్టు చీఫ్ ప్రైవేట్ సెక్రటరీకి ఫోన్ చేశాడు. క్షణాలమీద అపాయింట్‌మెంటు ఫిక్సయింది.

వెంకన్న చీఫ్‌ని కలుసుకున్నాడు.

రూం విశాలంగా వుంది. అందులో ఇద్దరు లేడీ సెక్రటరీస్ పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళు చాలా అందంగా వున్నారు.

“రిలాక్సేషన్—” అనుకున్నాడు వెంకన్న మనసులో.

చీఫ్ ఆరడుగుల పొడవున్నాడు. సన్నగా వున్నా హుందాగా వున్నాడు. జుత్తు కొద్దిగా నెరిసింది.

“కిడ్నాపింగ్ కేసన్నారుట—” అన్నాడు చీఫ్ పరస్పరం పరిచయాలయ్యాక.

“అవును. కానీ నేను మాట్లాడాల్సింది—స్ట్రిక్ట్లీ ప్రైవేట్ ...”

చీఫ్ లేడీ సెక్రటరీలను గదిలోంచి పంపించేశాడు.

గదిలో వెంకన్న, చీఫ్....ఇద్దరే వున్నారు.

“చెప్పండి—” అన్నాడు చీఫ్ తారకేశ్వర్.

“నేను ప్రభాకరరావు తరపున వస్తున్నాను....”

“ప్రభాకరరా వెవరు?”

“మా జనరల్ మేనేజరు ...”

“ఓహ్—ఆయనా?” అన్నాడు తారకేశ్వర్ ఇబ్బందిగా.

“ఆయన కిడ్నాపైన విషయం మీదాకా వచ్చింది-”

“ఊఁ” అంటూ ఎగ్జిక్యూటివ్ చైర్లో—ఇబ్బందిగా

కదిలాడు తారకేశ్వర్.

"ఆయన మీ కంపెనీకి కీలక వ్యక్తి. తన మేధా సంపత్తినంతా కంపెనీకే ధారపోస్తున్న ఆయనకు మీరిచ్చిన ప్రతిఫలం చాలా తక్కువ. ఇప్పుడు పదిలక్షల కోసం వెనుదీసి ఆయన ప్రాణాలను ప్రమాదంలో వది లేయడం న్యాయంకాదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరాయన తరఫున లాయరుగా వచ్చి వుంటే అయాం సారీ! ఐ హావ్ నో టైమ్ టు స్పేర్! మనం కోర్టులో కలుసుకుందాం—"

"ఇది కోర్టు తేల్చే పరిష్కారం కాదు—మానవత్వంతో ఆలోచించాల్సిన సమస్య—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మానవత్వం గురించి ఆలోచిస్తే పదిలక్షలిచ్చి ఆయన ప్రాణాలు రక్షించే బదులు — ఏ గుడిసెల్లో మనుషులకో యిస్తే కొన్ని వందల కుటుంబాలు నిలబడ తాయి."

"పోనీ మానవత్వం మాట మరిచిపొండి. కృతజ్ఞత చూపండి. మీ కంపెనీ కొన్ని కోట్ల రూపాయల ప్రయోజనం పొందిందాయనవల్ల..."

"మానవత్వం మాట మరిచిపోతే కృతజ్ఞతకు తావెక్కడ?" అని నవ్వాడు తారకేశ్వర్—"అదీకాక కంపెనీ లాభాలకే ఒక్క వ్యక్తి కారణం కాదు. మాది సమిష్టి కృషి—"

"కానీ ప్రభాకరరావు కూతురిపెళ్ళి క్కూడా సెలవు తీసుకోకుండా కంపెనీ కోసం పనిచేశాడు. తానొక్క రోజు పని మానేస్తే కంపెనీకి లక్ష రూపాయల నష్టం వస్తుందని ఇంట్లో చెప్పేవాడు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు చెప్పిందాంట్లో కొంత నిజముంది. ఆయన

నిజాయితీగల మనిషి. కష్టపడి పనిచేస్తాడు. కూతురి పెళ్ళంటే సెలవు పెట్టలేదు. డాక్టరాయనకు విశ్రాంతి అవసరమంటే తీసుకోలేదు. నేనాయన కిద్దరు సెక్రటరీలను శాంక్షన్ చేశాను. కంపెనీకి డబ్బు వేస్టని ఒక్క సెక్రటరీనే అపాయింట్ చేశాడు. అదీ అందమైన యువతిని కాదు. నలభై యేళ్ళ మగాణ్ని! అక్కడికీ—నేనొకసారి చెప్పాను. ఓ అమ్మాయిని అపాయింట్ చేసుకుంటే రిలాక్సింగ్ గా వుంటుందని. దానికాయన వర్క్ ఈజ్ మై రిలాక్సేషన్ అన్నాడు.

సెలవు గురించీ అంతే—తను సెలవు పెడితే కంపెనీకి నష్టమంటాడు. తను లేకపోతే కంపెనీ ఒక్క రోజుకూడా నడవదంటాడు. ఆయనలాగనుకోవడం మాకు మంచిదే. ఆయన నితరుల కాదర్శంగా చూపిస్తాం. కంపెనీ ఉద్యోగుల్లో ఆయన కారణంగా మరింత క్రమశిక్షణ పెరిగింది. ఆయన మాకో అస్సెట్—అనడంలో సందేహంలేదు-" అన్నాడు తారకేశ్వర్.

"కానీ—మీరాయన్ను విడిపించాలనుకోవడం లేదు."

"ప్రభాకరరావు మాకు అస్సెట్. కానీ పదిలక్ష రూపాయల విలువ చేయడు. రెండ్రోజులుగా ఆయన ఆఫీసుకు రావడంలేదు. అప్పుడే కొత్త వ్యక్తికోసం అన్వేషణ ప్రారంభమయింది. బహుశా ఓ వారం పదిరోజుల్లో ఆయన స్థానంలో కొత్త మనిషి రావచ్చు."

"ఈలోగా ఆయన వస్తే!"

"ఆయనకు మా సంతోషపూర్వక సుస్వాగతం. కానీ పదిలక్షలడిగిన కిడ్నాపర్స్ నుంచి ఆయన బయటపడతాడని నేననుకోను."

"అంత నమ్మకంగా ఎలా చెప్పగలరు?"

"నా ఊహాకలా తోచింది. అంతే!"

"మీ ఊహా కరెక్టు కాదు. ఆ కిడ్నాపర్స్‌ని పట్టుకునేందుకు నేను రంగంలోకి దిగాను. ప్రభాకరరావును విడిపించగలనన్న నమ్మకం నాకుంది."

"విష్ యూ గుడ్ లక్!"

"అప్పుడే నాకు కొన్ని ఆధారాలు దొరికాయి. అనుమానితుల్లో మీరూ వున్నారు" అన్నాడు వెంకన్న.

"వ్వాట్!" అన్నాడు తారకేశ్వర్. అతడి ముఖం ఎర్రబడింది.

వెంకన్న అతడికి కంపెనీ గురించి తను విన్న విశేషం చెప్పాడు.

"వెల్ ఇమాజినేషన్! యూ కాంట్ ప్రూవిట్!" అన్నాడు తారకేశ్వర్.

"అది నిజమైతే_ నేను తప్పక ఋజువు చేయగలను" అన్నాడు వెంకన్న.

"మన సంభాషణ ఇంతవరకూ వచ్చింది కాబట్టి అసలు విషయం నన్ను చెప్పనివ్వండి" అన్నాడు తారకేశ్వర్.

వెంకన్న కుతూహలంగా చీఫ్ వంక చూశాడు. అసలు విషయమంటూ ఒకటి వేరే వున్నదనీ అది చీఫ్ తనకు చెబుతాడని వెంకన్న అనుకోలేదు.

ప్రభాకరరావు కూతురి పెళ్ళి ఘనంగా చేశాడు. అందుకు బాగా ఖర్చయింది. అప్పు కూడా చేశాడు.

ఆయన ఆరోగ్యం బాగుండడంలేదు. వైద్యానికి చాలా ఖర్చవుతుందని అంచనా. అంత డబ్బాయనవద్ద లేదు.

ప్రభాకరరావుకు బయటినుంచి చాలా ఆఫర్సు వస్తు

న్నాయి. వాళ్ళాయన ఆర్థికావసరాల్ని ఆసరా చేసుకుని ఆయనలో గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ పట్ల వ్యతిరేక భావాలు నాటుతున్నారు. ఎన్నాళ్ళు పనిచేసినా ప్రతిఫలం ఇంతేనా అంటున్నారు.

గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్‌లో చేరినపుడు ప్రభాకరరావు సామాన్యుడు. కంపెనీ శిక్షణలో ఇంతవాడయ్యాడు. కంపెనీ ఆయన ప్రతిభకుమించి ప్రతిఫలమిచ్చింది. ఆ విషయం ఆయనకు తెలుసు. కానీ బయటి నుంచి వచ్చే ఆఫర్లాయనకు మతి స్థిమితం లేకుండా చేస్తున్నాయి. అనారోగ్యం, అప్పులు, కలకుమించిన ఖర్చులు చెప్పుడు మాటలు—ఆయన బుద్ధిని పెడదారిని పట్టించాయి.

"అయితే ఏమంటారు?" అన్నాడు వెంకన్న,

"కిడ్నాపింగ్ అంతా ఉత్త బూటకం. ఇది ప్రభాకరరావు తెరచాటున వుండి తనే ఆడిస్తున్న నాటకం. అందుకే మాకతడిపై సింపతీ లేదు. పైగా ఆయన మాకు ఇన్‌డిస్పెన్సిబుల్ కాదని ఋజువు చేయబోతున్నాం. ఆయన స్థానంలో కొత్త వ్యక్తిని నియమిస్తున్నాం."

"మీ ఊహ తప్పయితే ప్రభాకరరావు కిడ్నాపర్స్‌కి బలైపోతాడు."

"ఉయ్ కాన్ట్ హెల్పిట్! ఉయ్ హావ్ నో హాండినిట్!"

"అంటే ప్రభాకరరావుకు మీరు సాయపడరా?"

"ఆయన కావాలని తనకు తానే మాయమయ్యాడు. మా నమ్మకానికి మా ఋజువులు మాకున్నాయి" అన్నాడు తారకేశ్వర్.

"కనీసం ఈ విషయం తేల్చడానికో డిటెక్టివుని అపాయింట్ చేయాల్సింది!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇదాయన వ్యక్తిగత సమస్య" అన్నాడు తారకేశ్వర్.

వెంకన్న ఆయనవద్ద సెలవు తీసుకుంటూ — "మీ కంపెనీ చాలా క్రూరమైనది. మీకోసం తన సర్వస్వమూ ధారపోసిన వ్యక్తికోసం—కనీసం ఓ డిటెక్టివునైనా నియమించలేదు" అన్నాడు.

"ముందే చెప్పాను. ఆయన కిడ్నాపింగ్ ఒక బూటకం కాదనుకుంటే—డిటెక్టివు నపాయింటు చేయడం వల్ల ఆయన ప్రాణాలకే ప్రమాదం వాటిల్లవచ్చు. కిడ్నాపర్స్ హెచ్చరిక మీరు చూసేవుంటారు!"

వెంకన్న నవ్వి—"మీ కంపెనీ యాజమాన్యంలో యెవరినైనా కిడ్నాప్ చేసే — అప్పుడు కిడ్నాపర్స్ హెచ్చరిక నెలా తీసుకుంటారో చూడాలనుంది. నా కోరిక నెరవేరక మానదు" అన్నాడు.

5

డిటెక్టివ్ వెంకన్న తన సీట్లో కూర్చుని తీవ్రాలోచనలో వున్నాడు. అతడి అసిస్టెంట్సు సీతమ్మ, రాజమ్మ కూడా అదే భంగిమలో వున్నారు.

"తారకేశ్వర్ మాటల్లో నిజముందా అనిపిస్తోంది నాకు—" అన్నాడు వెంకన్న ఇంకా ఆలోచిస్తూనే.

"ఎందుకని?" అంది సీతమ్మ.

"కిడ్నాపర్స్ పదిలక్షలడగడం అసహజంగా అనిపిస్తోంది."

"ఏమో—వాళ్ళు దిగివస్తారేమో!" అంది సీతమ్మ.

"అందుకింకా నాలుగు రోజులెదురు చూడాలి. ఈలోగా మనమేమీ చేయలేమా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"కిడ్నాపర్స్ ఉత్తరం సరాసరి ఇంట్లో లెటర్ బాక్సులో వేస్తున్నారు. ఈసారి జాగ్రత్తగా వుండి ఆ మనిషిని పట్టుకోవాలి!" అంది రాజమ్మ.

"అది అసాధ్యం. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఎవరు కాపలా వుంటారా బాక్సుకి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"సార్!" అంది రాజమ్మ చటుక్కున.

"ఊఁ"

"కిడ్నాపర్స్ ఉత్తరం ఓ పచ్చ కాగితంమీద కదూ వచ్చింది!"

"అవును."

"అలాంటి కాగితం అరుదైనది. అది నేనెక్కడో చూశాను—"

సీతమ్మ నవ్వి — "అరుదైనదైతే మాత్రం ఆ కాగితాన్ని బట్టి పరిశోధన లెం ప్రారంభిస్తాం?" అంది.

"ప్రారంభించవచ్చు...." అంటూ రాజమ్మ తన వ్యానిటీ బ్యాగులోంచి ఓ కాగితం తీసింది. అది లేత పసుపుపచ్చ కాగితం. ఆమె ఆ కాగితాన్ని వెంకన్న కందిస్తూ — "కాగితాని కటువైపు అక్షరాలున్నాయి. మీరటువైపు చూడండి బాస్!" అంది.

అయితే వెంకన్న కాగితాన్నటువైపే చూసి— "ఇదేదో ప్రేమలేఖలాగుందే!" అన్నాడు.

"ప్లీజ్ — చదవొద్దు బాస్!" అంది రాజమ్మ.

"అంటే నీకు ప్రేమ వ్యవహారముందన్నమాట...."

"నావైపు నుంచేంలేదు. కొందరు నా కుత్తరాలు రాస్తూంటారు. అంతే!" అంది రాజమ్మ.

"మరి ఉత్తరాన్ని కూడా దాచుకొందుకు తిరుగుతున్నట్లు?"

"కాగితం కోసం...."

"అంటే?"

"ఈ కాగితం చూడండి బాస్! ఎంతో స్పెషల్ గా వుంది. దీనికోసం ఊళ్ళోని స్టేషనరీ అండ్ పేపర్ మార్టులన్నీ తిరిగాను. ఎక్కడా దొరకలేదు. ఆఖరికా ఉత్తరం రాసిన అబ్బాయినే కాగితం గురించి అడిగాను. తను ప్రేమగా ఉత్తరం రాసే కాగితం గురించి అడిగినందుకు చిన్నబుచ్చుకున్నా అసలు విషయం అతడు చెప్పాడు. ఇది వాళ్ళన్నయ్య ఫారిన్ నుంచి తెచ్చాడుట. వాళ్ళ నాన్నగారి దగ్గరే వున్నాయట లెటర్ హెడ్సన్నీ. ఆయన యెవ్వరికీ ఇవ్వడట. ఎలాగో ఒక్క కాగితం సంగ్రహించగలిగాడట—"

"ఈ కాగితం నువ్వేం చేసుకుంటావ్?" అన్నాడు వెంకన్న.

"పెర్సనల్ లెటర్స్ రాసుకుంటాను—" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న ఇంకేదో అనబోతుండగా—"బాస్! ఈ కాగితం ఆధారంతో మీరు కిడ్నాపర్ని తెలుసుకోవచ్చునేమోనని నా అనుమానం—" అంది రాజమ్మ.

"నిజమే—నిన్న నేను చూసినదిలాంటిదే. కాగితమే-" అని—"మరి నిన్ననే ఈ విషయమెందుకు చెప్పలేదు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"సీతమ్మ వల్ల మీకు మంచి సమాచారం పట్టుకొచ్చింది. ఈ కేసులో నేనూ మీకు సాయపడాలని తీవ్రంగా ఆలోచించి మూడ్ కోసం ఈ ఉత్తరం గుర్తు

చేసుకుంటే — అప్పుడు స్ఫురించింది నాకు...."

"ఇలా ఎంతమంది ఉత్తరాలు రాస్తూంటారు నీకు?" అన్నాడు వెంకన్న.

వెంటనే బల్లమీద ఫోన్ మ్రోగింది. అది వంటింటి నుంచి అని తెలుసు వెంకన్నకు. సంకోచిస్తూనే ఫోన్ తీశాడతడు.

"ఏమిటండీ? ఆ పిల్లేవో మీకు మంచి క్లూ యిస్తే దాని గురించి ఆలోచించక — ఆమె వ్యక్తిగత విషయా లడుగుతారు?" అంది పద్మావతీదేవి.

కిసుక్కున నవ్వేరు సీతమ్మ, రాజమ్మ.

బయటినుంచే ఫోన్ వచ్చినా వెంకన్నతోపాటు రాజమ్మ, సీతమ్మ కూడా వింటారు. వంటింటి ఫోన్ వినొద్దన్నా వాళ్ళతడి మాటలు లక్ష్యపెట్టరు.

వెంకన్న వాళ్ళవంక కోపంగా చూసి — "సరేలే — థాంక్స్!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి గంభీరంగా ముఖం మార్చి — "ఇంతకీ ఆ అబ్బాయి వివరాలు చెప్పు —" అన్నాడు.

రాజమ్మ నవ్వాపుకుంటూ — "అతడి పేరు రామకృష్ణ. అయిదడుగుల పదంగుళాల యెత్తు. చామన ఛాయ. మీకంటే అందగాడు —" అంది.

"నాకావలసిన వివరాలవి కాదు —"

"అబ్బాయి వివరాలంటే అవేననుకున్నాను —"

"బీ సీరియస్ —" అన్నాడు వెంకన్న.

"హోటల్ అజంతా తెలుసుగదా — ఆ పక్క వీధిలో ఎర్ర మేడ వాళ్ళది!" అంది రాజమ్మ.

"నీకా అబ్బాయిల్లు కూడా తెలుసా?"

"ఇల్లు మాత్రమే తెలుసు. మా అసిస్టెంటును కదా —

పరిశోధించి తెలుసుకున్నాను—" అంది రాజమ్మ.

"అతడి తండ్రి పేరేమిటి?"

"తెలియదు. ఇంటిముందు పెద్ద గేటు. గేటుకి శాంతి నివాస్ అన్న బోర్డుంది. ఇంటాయన పేరులేదు—" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న వెంటనే ఒళ్లోమీద ఫోన్ తీసి—"అన్నట్లు మనం వినీల్ నంబర్ నోట్ చేసుకోలేదు కదూ!" అన్నాడు.

అతడి నోటి వెంట మాటవచ్చేలోగా సీతమ్మ తన దగ్గరున్న డైరెక్టరీ అందుకుని రెండే రెండు నిమిషాల్లో—"గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ జనరల్ మేనేజర్ ప్రభాకరరావుగారి రెసిడెన్షియల్ అడ్రసు, ఫోన్ నంబరు కూడా నేను చెప్పగలను—" అంది.

వెంకన్న వినీల్‌కు ఫోన్ చేసి—"హోటల్ అజంతా పక్క వీధిలో ఓ ఎర్ర మేడ వుంది. శాంతినివాస్ దాని పేరు. అందులో మీకు తెలిసినవాళ్ళెవరైనా వుంటున్నారా?" అనడిగాడు.

"చంద్రమోహన్ అంకుల్ యిల్లది. ఆయన మాకు బంధువు కాదు. కానీ అంతకంటె ఆప్తులు. ఇప్పుడా యింటి ప్రసక్తి యెందుకు వచ్చింది?" అన్నాడు వినీల్.

"తరచుగా మీ నాన్నగారా యింటికి వెడుతూంటారని తెలిసి అడిగానులే కానీ చంద్రమోహన్ గారి వివరాలింకా చెప్పగలవా?" అన్నాడు.

"ఆయనకు పాతికెకరాల మాగాణీ వుంది పల్లెటూళ్ళో. పేరున్న కంపెనీల్లో షేర్లున్నాయి. ఊళ్ళో ఎలక్ట్రానిక్ షాపులు రెండున్నాయి. నమ్మకమైన మనుషులవి చూసుకుంటున్నారు. ఆయనకిద్దరబ్బాయిలు. ఒక

అమ్మాయి. పెద్దబ్బాయి అమెరికాలో వుంటున్నాడు. అక్కడే అతడు చెల్లెలికి సంబంధం చూశాడు. కూతురు, అల్లుడు అమెరికాలోనే వుంటున్నారు.

ఇక్కడాయన దగ్గర ఒక్కడే కొడుకున్నాడు. పేరు రామకృష్ణ. బియ్యే ప్యాసయ్యాడు. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. అంతా ఆయనకు మించిన అదృష్టవంతుడులేడని అంటారు. జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేయడం తన దగ్గరే నేర్చుకోవాలని ఆయన నాన్నగారితో తరచుగా అంటూండేవాడు.

ఆయన డబ్బు బాగా విచ్చలవిడిగా ఖర్చు పెడతాడు. తను పట్టిందల్లా బంగారమవడమే అందుకారణమని ఆయన అంటాడు. కొందరు కిట్టని వాళ్ళు ఆయనకు అండర్ గ్రౌండ్ వ్యవహారాలున్నాయంటారు. పైకలా కనబడుతున్నా నేరాల్లో భాగస్వామ్యం వుందంటారు. మా యింట్లో యెవరూ అది నమ్మరు—" అన్నాడు వినీల్.

"మిష్టర్ వినీల్—ఐ థాంక్యూ పర్ యువర్ ఇన్ ఫర్ మేషన్—"

"మా నాన్నగారి ఆచూకీ తెలుస్తుందంటారా? కిడ్నాపర్స్ బారినుంచి ఆయన్ను రక్షించుకోగలమంటారా?" అన్నాడు వినీల్ దిగులుగా.

"డోంట్ వర్రీ! నేను, చాకుల్లాంటి నా ఇద్దరసిస్టెంట్సు పనిచేస్తున్నాం. బహుశా కేసు త్వరగానే పరిష్కారం కావచ్చు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ — ఇందులో మా నాన్నగారికేదైనా ప్రమాదం...."

"ఆ సంగతి నాకు గుర్తుంది. జాగ్రత్తగానే వుంటాను" అని ఫోన్ పెట్టేసి—"రాజమ్మా! యూ ఆర్ ఫంటా

సిక్ట్....ఒక పచ్చ కాగితంతో పెద్ద కాపీ లాగావు. ఈరోజుకిక మీ యిద్దరికీ సెలవు. నేను చంద్రమోహాన్‌ని కలుసుకుంటాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"చంద్రమోహాన్ ఎవరు?"

"ఎర్ర మేడకు యజమాని. రామకృష్ణకు తండ్రి—" అంటూ రాజమ్మ ప్రేమలేఖను తిరిగి ఆమెకే అందజేశాడు వెంకన్న.

"అంటే కిడ్నాపర్ చంద్రమోహానే అంటారా?" అంది సీతమ్మ ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమో—రామకృష్ణ దక్కించుకున్నట్లే ఆ కాగితం ఇంకెవరైనా దక్కించుకుని వుండొచ్చు. ప్రస్తుతానికింకా యేమీ చెప్పలేను—" అన్నాడు వెంకన్న.

6

"నా పేరు వెంకన్న—" అన్నాడు వెంకన్న సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"మీ గురించి విన్నాను. మిమ్మల్ని కలుసుకునే అవకాశం వచ్చినందుకు సంతోషంగా వుంది—" అన్నాడు చంద్రమోహాన్ తనూ కూర్చుంటూ.

"నేనెందుకొచ్చానో మీకు తెలుసా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"విసీల్ యే విషయమైనా నాతో సంప్రదించనిదే చెయ్యడు. మీ దగ్గరకు వెళ్ళమని సలహా యిచ్చింది నేనే!" అన్నాడు చంద్రమోహాన్.

"అంటే కిడ్నాపింగ్ విషయం విసీల్ మీకూ చెప్పాడన్నమాట...."

"ఊఁ" అని నిట్టూర్చాడు చంద్రమోహాన్. "విసీల్ అనవసరంగా కంగారుపడుతున్నాడు. పదిలక్షలు కాదు

పాతిక లక్షలైనాసరే—గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ అతణ్ని విడిపించుకొని తీరుతుంది. నా కా నమ్మకముంది—"

"ఎందుకు మీ కా నమ్మకం?"

"ప్రభాకరానికి కష్టపడ్డం తెలుసు. సుఖపడ్డం తెలియదు. ఎన్నోసార్లు చెప్పాను నేను. సులభంగా డబ్బు సంపాదించే మార్గాలెన్నో వున్నాయని! అతడు నాతో చేతులు కలిపివుంటే ఈపాటికిద్దరం సునాయాసంగా చెరో కోటి రూపాయలూ సంపాదించి వుండేవాళ్ళం" అని ఆగాడు చంద్రమోహన్.

"పోనీ—మీరో కోటిరూపాయలు సంపాదించారా?"

"ఎక్కడ? నేను కాస్త కులాసా మనిషిని. ప్రభాకరంలాంటి వాడుంటే నా దగ్గర అయిడియాలు చాలా వున్నాయి. నా తెలివికి అతడి తెలివి, కృషితోడైతే ఇంకేమైనా ఉందా? ఎన్నిసార్లు చెప్పినా అతడు వినలేదు. గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్‌లో పడే శ్రమలో యాభయ్యో వంతు నాకోసం వెచ్చిస్తే చాలన్నాను. వినలేదు. ఆరోగ్యం కూడా పాడుచేసుకుని మరీ అక్కడే శ్రమపడుతున్నాడు—"

"మీకు సాయపడలేదని అతడిమీద మీకో్ కోపమా?"

చంద్రమోహన్ నవ్వి—"నాకెవరి సాయమూ అక్కర్లేదు. ఐయాం వెరీ హాపీ విత్ వాటై హేవ్. స్నేహితుడనవసరంగా శ్రమపడుతుంటే చూడలేక అతడికి సాయపడాలనుకున్నాను. నా సాయం తీసుకోవడంలేదన్న బాధ తప్ప—అతడిమీద నాకు కోపమేమీ లేదు—" అన్నాడు.

"అతణ్నెవరు కిడ్నాప్ చేశారంటారు?"

"వ్యక్తిగతంగా అతణ్ని కిడ్నాప్ చేయాల్సిన అవసరమేమీ యెవరికీ వుంటుందనుకోను. అలా యెవరైనా గూండాలు చేసినా పదిలక్షలు డిమాండ్ చేయరు. ఇదివరలో గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ కి వ్యతిరేకంగా పన్నిన కుట్ర. మూడ్రోజుల క్రితం ప్రభాకరం నాకు చెప్పాడు—తనేదో పెద్ద వ్యవహారం చూస్తున్నాననీ—అందువల్ల కంపెనీకి అయిదారుకోట్ల లాభం రావచ్చునని రానున్న రెండు మూడు వారాలూ తను దాంతో బిజీగా వుంటానని చెప్పాడు. ఓ కంపెనీకి అయిదారుకోట్ల లాభముంటే అంతమేరకు మరో కంపెనీ ప్రయోజనం దెబ్బతిన్నమాటే కదా! అలాంటి కంపెనీయేదో ఆయన్ని కిడ్నాప్ చేసి వుంటుంది. ఆ విధంగా కనీసం పదిలక్షలు గంధర్వా ఫైనాన్స్ నుంచి వసూలు చేయొచ్చు కదా!"

"గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ నుంచి డబ్బు వస్తుందని మీకు చాలా నమ్మకంగా వున్నట్లుంది—" అన్నాడు వెంకన్న.

చంద్రమోహన్ తడబడి—"నా ఉద్దేశ్యం అదే!" అన్నాడు.

"మీ నమ్మకం చూస్తూంటే—ఆ పదిలక్షలూ మీరే తీసుకుంటారా అనిపిస్తోంది—" అన్నాడు వెంకన్న.

చంద్రమోహన్ చురుగ్గా వెంకన్న వంక చూసి—"ఏమిటి మీ అభిప్రాయం?" అన్నాడు.

"మీ కెంతగానో నమ్మకం పెంచుకున్న గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ అభిప్రాయం మీకు చెప్పాను-"

"ఏమిటది?" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"డబ్బుకోసం — ప్రభాకరరావే ఈ కిడ్నాపింగ్

నాటకమాడుతున్నాడని వాళ్ళ అభియోగం—"
అన్నాడు వెంకన్న.

"అంతా మీ కల్పన .... వాళ్ళెప్పుడూ అలాగనుకోరు ...."

"ఆ కంపెనీ యెప్పుడూ దేనికీ యెవరిపైనా ఆధారపడదు. ప్రభాకరరావు లేకపోతే మరో సుధాకరరావు ఆ స్థానంలో జాయినవుతాడు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరిదంతా నాకెందుకు చెబుతున్నట్లు?"

"ప్రభాకరరావును కిడ్నాప్ చేస్తే గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ ఎంత రాన్సమ్ అయినా చెల్లిస్తుందన్న అభిప్రాయం మీలో వుంది. అది తప్పని మీరు తెలుసుకోవాలి—" అన్నాడు వెంకన్న.

చంద్రమోహన్ ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది-
"మీరు నా మాటలు తప్పుగా అర్థం చేసుకుని— నేనే కిడ్నాపర్ ననుకుంటున్నారు. పోనీ అలాగే అనుకోండి. నా అభిప్రాయం తప్పనడానికి మీ దగ్గర ఋజువు లేమైనా ఉన్నాయా?"

"ఉన్నాయి. నేను గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ చీఫ్ తారకేశ్వర్‌తో మాట్లాడాను. ఆ సంభాషణంతా మినీ రికార్డర్లో టేపుచేశాను. ఆ కాసెట్‌ను కాపీలుకూడా తీశాను. అదికూడా తెచ్చాను. కావాలంటే మీరు వినొచ్చు—" అంటూ పాంట్ జేబులోంచి—ఓ కాసెట్ తీసిచ్చాడు వెంకన్న.

చంద్రమోహన్ అప్పటికప్పుడు తన రికార్డర్లో అది విన్నాడు. వినగానే అతడి ముఖంలో రంగులు మారాయి.

"ఈ కాసెట్ నేనుంచుకోవచ్చా?" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"ఎందుకు?"

"ప్రభాకరం కిడ్నాపింగ్ పేరుతో నాటకమాడే రకంకాదు. కానీ ఒక వేళ నిజంగా అలాచేసివుంటే— తప్పక యేదో సమయంలో నా దగ్గరకు వస్తాడు. అప్పుడీ కాసెట్ అతడికీ వినిపించవచ్చు—" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"మీకీ కాసెట్ అవసరం వుందనే అనిపిస్తోంది నాకు—"

చంద్రమోహన్ మాట మారుస్తూ—"పొరపాటున మీ పేరు వినీల్‌కి చెప్పాను. సమర్థులైన డిటెక్టివులు క్లయింట్‌కు సాయపడతారు. కానీ క్లయింట్‌నే అనుమానిస్తూ కూర్చుంటే కేసు ముందుకు నడవదు. మీవంటి వారివల్ల క్లయింట్‌కే ప్రమాదముండొచ్చు. మీరిక ఈ కేసునుండి విరమించుకోమని నా విన్నపం-" అన్నాడు.

"ఆ మాట నాకు వినీల్ చెప్పాలి—"

"వినీల్ చేత చెప్పించడం క్షణాలమీద పని నాకు. ఇప్పుడే ఫోన్ చేయమంటారా?" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా చంద్రమోహన్ వంక చూసి- "మీరు నా గురించేమనుకున్నా ఫరవాలేదు. కానీ మీ ప్రవర్తన అనుమానాస్పదంగా వుంది. సమర్థుడైన డిటెక్టివ్ ఏం చేస్తాడో మీకు—ఈ రోజు కాకున్నా త్వరలోనే తెలియజేస్తాను-" అంటూ అక్కణ్ణించి లేచాడు.

అతడు వెళ్ళిన వెంటనే చంద్రమోహన్ వినీల్‌కి ఫోన్ చేసి—"నేను వెంకన్న పేరు చెప్పడం పొరపాటు. అలాంటి డిటెక్టివ్ వల్ల మీ నాన్న ప్రాణాలకే ప్రమాదం కలగవచ్చు. అతణ్ణి విరమించుకోమను. కిడ్నాపర్స్

గురించి తెలుసుకునేందుకు నేను మరో ఉపాయం చూస్తాను. నువ్వు గాబరాపడకు. మీ నాన్న ప్రాణాలకు నా ప్రాణాలు అడ్డువేస్తాను. ఆయన్ను రక్షించే భారం నాది—" అన్నాడు.

7

డిటెక్టివ్ వెంకన్న యిల్లు చేరేసరికి విసీల్ నుంచి సందేశం సిద్ధంగా వుంది. అతడిక కేసునుంచి విరమించుకోవాలి. దానికి వెంకన్న కంగారుపడలేదు. తీరుబడిగా ఆలోచించాడు.

చంద్రమోహన్ ప్రవర్తన విచిత్రంగా వుంది. ఆలోచిస్తుంటే అతడే ప్రభాకరరావును కిడ్నాప్ చేసినట్లు తోస్తుంది. ప్రభాకరరావు ప్రాణాలకే ప్రమాదం వుండదని హామీ యిస్తూనే, గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ వాళ్ళు పదిలక్షలూ ఇవ్వగలరని నమ్మకం వెలిబుచ్చాడు. తారకేశ్వర్ కీ తనకూ జరిగిన సంభాషణ విని కంగారుపడ్డాడు. చెప్పాలంటే దెబ్బతిన్నాడు.

ప్రభాకరరావు ద్వారా పదిలక్షలు సంపాదించాలని చంద్రమోహన్ తాపత్రయం. ఆ పథకం ఫలించేలా లేదని తెలిస్తే ఏం చేస్తాడు?

డబ్బు తప్పకుండా రాదా లేక ప్రభాకరరావును నిజంగానే....

అప్పుడే వెంకన్నకు మరో విషయం స్ఫురించింది.

తారకేశ్వర్ ప్రభాకరరావు కిడ్నాపింగ్ బూటకమని ఆరోపించాడు. అంటే ఇది ప్రభాకరరావు, చంద్రమోహన్ తో కలిసి ఆడుతున్న నాటకం కాదు కదా! అందుకు అవకాశాలు చాలా వున్నాయి. కానీ....

ప్రభాకరరావు గురించి అందిన సమాచారాన్నిబట్టి

అతడలాంటి వాడనిపించడు. కానీ ఒక్క రోజులో తను తెలుసుకున్నదాన్నిబట్టి యే వ్యక్తి వ్యక్తిత్వాన్నీ నిర్ణయించడం కష్టం.

ఏదియేమైనా చంద్రమోహన్‌కు ప్రభాకరరావు కిడ్నాపింగ్‌తో సంబంధముందన్నది తథ్యం. ఆ విషయం వినీల్‌కు తెలుసా?

అతడి ప్రవర్తననుబట్టి చూస్తే తెలిసినట్లనిపించదు.

ఈ కేసు అంతు చూడాలి. వినీల్ వద్దన్నా తానిందులోంచి విరమించుకునేదిలేదు.

వెంకన్న అప్పటికప్పుడు ముగ్గురికి ఫోన్ చేశాడు.

వాళ్ళతడి అసిస్టెంట్సుకాదు.... కానీ పరిశోధనంటే ఆసక్తి, ఉత్సాహంగల చురుకైన మనుషులు. వెంకన్న అభిమానులు.

ఆ క్షణంనుంచీ వంతుల వారీగా చంద్రమోహన్‌ని కనిపెట్టివుంచే బాధ్యతను వెంకన్న వాళ్ళ కప్పగించాడు. ఎప్పటికప్పుడాయన కదలికల గురించి—వెంకన్నకు వాళ్లు తెలియజేస్తూండాలి.

ఆ రోజు రాత్రి తెల్లవార్లూ వెంకన్నకు ఫోన్ కాల్స్ వస్తూనే వున్నాయి. అతడు భార్య దగ్గర సుఖంగా కబుర్లు చెప్పుకుందుకూడా లేకపోయింది. ఒకదాని వెంట ఒకటిగా ఫోన్ కాల్స్ రావడంవల్ల అతడితో పాటు భార్యకూడా నిద్రలేకుండాపోయింది. అందుకు పద్మావతీదేవి బాధపడలేదు. వెంకన్న చిరాకుపడలేదు.

విచిత్రమేమిటంటే చంద్రమోహన్ ఆ రాత్రి తెల్లవార్లూ ఇంటి బయటే వున్నాడు.

సాయంత్రం ఆరింటికల్లా ఓ గాన కచేరికి బయల్దేరాడు. అక్కడ తొమ్మిదింటిదాకా వున్నాడు. అక్క

ణ్నించి ఓ డాక్టరింటికి వెళ్ళాడు. తర్వాత యిద్దరూ కలిసి ఒక బజారులోకి వెళ్ళారు. అక్కడ ఓ యింట్లో మూడుగంటలువున్నారు. అక్కణ్ణించి చంద్రమోహన్ డాక్టరింటికి తిరిగివెళ్ళి డాక్టర్ని దిగబెట్టాడు. తర్వాత క్లబ్‌కు వెళ్ళాడు. తెల్లవారుఝామున మూడు గంటల వరకూ పేకాడాడు. అప్పుడు ఇల్లు చేరాడు.

తర్వాత వెంకన్నకు ఫోన్ కాల్స్ లేవు. అసిస్టెంట్స్ వచ్చేవరకూ భార్యాభర్తలిద్దరూ మంచి నిద్రలో వున్నారు.

ఉదయం తొమ్మిదింటికల్లా వెంకన్న ఆఫీసు ప్రారంభమవుతుంది. అసిస్టెంట్సు రాకతో నిద్రాభంగమై వెంకన్న త్వరగా లేచి వెళ్ళి వాళ్ళను పలకరించాడు.

అతడి కళ్ళు ఎర్రగా వుండడం చూసి—"సార్— నిన్న కానీ మీ పెళ్ళి రోజా?" అనడిగింది రాజమ్మ.

"ఏం?" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ కిసుక్కున నవ్వింది.

"మీరు మీ పనులు చూసుకోండి. నేను బయటకు వెళ్ళాలి!" అన్నాడు వెంకన్న చిరుకోపంతో.

"సార్—మీరు నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు!" అంది రాజమ్మ.

"నేను వెళ్ళాక ఈ సీట్లో నా భార్యకూర్చుంటుంది. నీ ప్రశ్నకు జవాబు నా భార్య చెబుతుంది!" అన్నాడు వెంకన్న.

అసిస్టెంట్సిద్దరూ మౌనం వహించారు. ఇద్దరికీ పద్మావతీదేవి అంటే భయం. అలాగని ఆమె యెప్పుడూ వారినేమీ అనలేదు. ఇంకా చెప్పాలంటే అభిమానంగా ఆదరిస్తుంది కూడా! కానీ వారామెతో చనువుగా వుండ

లేరు. ఒక ఉపాధ్యాయురాలిని గౌరవించినట్లా మెగు గౌరవిస్తారు.

సీతమ్మ, రాజమ్మ తమతమ సీట్లలో కూర్చోగానే వెంకన్న లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు. స్నానంచేసి అల్పాహారం భుజించి కార్లో బయటకు వెళ్ళాడతడు.

8

అదొక చిన్న యిల్లు.

వెంకన్న తన కారునక్కడే ఆపాడు. కొద్ది క్షణాల్లో అతడి చేతివేలు — ఇంటి ముందు కాలింగ్ బెల్‌ను నొక్కింది.

మరి కొద్ది క్షణాల్లో తలుపు తెరుచుకుంది.

ఓ బలిష్ఠుడు తలుపు తీశాడు.

"నన్ను చంద్రమోహన్ పంపాడు—" అన్నాడు వెంకన్న.

ఆ వ్యక్తి పక్కకు తొలగి లోపలకు రానిచ్చాడు వెంకన్నను.

లోపల చిన్న హాలుంది. అక్కడ నాలుగు కుర్చీలున్నాయి. అందులో ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడతడు.

బలిష్ఠుడు వెంకన్నను సమీపించాడు.

వెంకన్న ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఇది ప్రభాకరరావింటికి దగ్గర్లో వున్న బజారు. ఈ బజారు దగ్గరే ప్రభాకరరావు మాయమయ్యాడు. నిన్న రాత్రి డాక్టర్ని తీసుకుని చంద్రమోహన్ ఈ బజార్లో ఈ ఇంటికే వెళ్ళాడు.

అంటే ప్రభాకరరావీ యింట్లో ఉండివుండాలి.

"ఏం పని సార్?" అన్నాడు బలిష్ఠుడు.

"ఒకసారి ప్రభాకరరావుగారిని కలుసుకుని మాట్లా

డాలి—"

బలిష్టుడతణ్ని ఎగాదిగా చూసి—"ఇప్పుడేనా?" అన్నాడు.

"ఊఁ."

"ఎందుకు?"

"చెప్పాను గా — నన్ను చంద్రమోహన్ గారు పంపారు—"

"ఒక్క నిమిషం వుండండి—" అంటూ బలిష్టుడు పక్కకు వెళ్లాడు. వెంకన్న అతణ్ని ఓరకంట గమనిస్తూ ఎటు వెడుతున్నదీ చూశాడు. కనుమరుగు కాగానే తనూ అటు వెళ్లాడు.

బలిష్టుడు పక్కనే వున్న ఓ గదిలోకి వెళ్ళి ఎవరికో ఫోన్ చేస్తున్నాడు. వెంకన్న ఆ సంభాషణ విన్నాడు. అతడు చంద్రమోహన్‌కి ఫోన్ చేస్తున్నాడు. చంద్రమోహన్ ఫోన్‌లో అతడికి బాగా చీవాట్లేస్తూండి వుండాలి. వెంకన్నను లోపలకు రానిచ్చినందు కతడు సంజాయిషీ యిచ్చుకుంటున్నాడు.

"అతడి పని నేను చూస్తాను సర్!" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు బలిష్టుడు.

ఆసరికే వెంకన్న చప్పుడు చేయకుండా బలిష్టుడి వెనకజేరి అతడి రెండు భుజాలమీదా తన రెండు అర చేతులతో కొట్టాడు.

బలిష్టుడు నేలకూలాడు.

వెంకన్న ఆలస్యం చేయలేదు. గబగబా ఇల్లంతా శోధించాడు. ఇంట్లో ఫోనున్న గది, హాలు కాక మరో రెండు గదులున్నాయి. అందులో ఓ గదిలో ఓ వడి వయస్కుడు నిద్రపోతున్నాడు.

అతడే ప్రభాకరరావయుండాలని వెంకన్న అనుకున్నాడు.

"ప్రభాకరరావు గారూ!" అన్నాడు వెంకన్న.

ఆ వ్యక్తి నిద్ర లేవలేదు.

అతణ్ని లేపాలని వెంకన్న చాలా ప్రయత్నాలు చేశాడు.

అతడు బ్రతికున్న శవంలా వున్నాడు.

"ఏదో పవర్ ఫుల్ మెడిసన్ ఇచ్చి నిద్రపోగొట్టేశారు" అనుకున్నాడు వెంకన్న. తన దగ్గరున్న మినీ కెమేరాతో ఆ గదికీ — ప్రభాకరరావుకీ ఫోటోలు తీశాడతడు.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

విసిల్ కి ఫోన్ చేసి తండ్రి ఆచూకీ తెలిసిందని చెప్పాలా?

తనిక్కడ ఎక్కువసేపుంటే ప్రమాదం సంభవించవచ్చు. అలాగని ప్రభాకరరావును వదిలి వెళ్ళలేడు. అలా చేస్తే చంద్రమోహన్ ప్రభాకరరావును మరో చోటుకు తరలించవచ్చు. తనే యిప్పుడు తీసుకుని పోదామంటే ప్రభాకరరావు కదిలే పరిస్థితిలో లేడు. వెంకన్న కాసేపాలోచించి విసిల్ కి ఫోన్ చేయాలనుకున్నాడు.

చకచక ఫోన్ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

బలిష్టుడింకా అక్కడే పడివున్నాడు. అతణ్ని చూసి వెంకన్న నవ్వుకున్నాడు. స్పృహ రావడానికతడికి కనీసం ఇంకో అరగంటైనా పడుతుంది.

వెంకన్న విసిల్ నంబరు తిప్పాడు.

"హలో! హోటల్ అజంతా—"

"రాంగ్ నంబర్ ...." అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు వెంకన్న.

విసీల్ నంబరతడికి బాగా గుర్తుంది. అజంతా హోటల్ లెందుకొచ్చిందో అర్థంకాలేదతడికి. మరోసారి ఫోన్ చేశాడు.

ఎంగేజ్డ్ రింగ్ వచ్చింది.

అప్పుడే అతడి పాము చెవులు అడుగుల చప్పుడును పసిగట్టాయి.

చటుక్కున గదిలో ఓ మూలగా వెళ్ళి నక్కాడతడు.

కాసేపట్లో చంద్రమోహన్ ఆ గదిలోకి ప్రవేశించాడు.

క్రిందపడివున్న బలిష్టుడిని లేపబోయాడు.

వెంకన్న చటుక్కున ముందుకువచ్చి—"కాసేపట్లో అతడెలాగూ తనంతట తనే లేస్తాడు కానీ ముందు నాకు ప్రభాకరరావు లేచే మార్గం చెప్పండి—" అన్నాడు.

9

చంద్రమోహన్ చటుక్కున తలెత్తి చూసి—"మీరా?" అన్నాడు.

"ఆశ్చర్యంగా వుందా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎవరో అపరిచితుడు నా పేరు చెప్పి ప్రభాకరరావును చూడాలనుందన్నట్లు—సమాచారం అందగానే-అది మీరే అయుండొచ్చునని నా కనుమానం కలిగింది. అందుకే వెంటనే బయల్దేరి వచ్చాను—" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"నిన్న నేను కిడ్నాపర్ మీరేనని అనుమానించగానే మీ కెందుకోక్రోపం వచ్చిందో నా కర్థమయింది. ఉన్న

మాటంటే ఉలుకు. అంతే కదూ!" అన్నాడు వెంకన్న.

చంద్రమోహన్ ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది.

"వెంకన్నగారూ — విషయం ఇంతవరకూ వచ్చేక మీకు నిజం చెప్పక తప్పదు. రండి—హాల్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం—" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"మాట్లాడేందుకేముంది? ఇది మీ యిల్లు. కిడ్నాప్ పర్యాయపదమవుతున్న ప్రభాకరరావీయింట్లో స్పృహ లేకుండా పడి వున్నాడు. అక్రమ మార్గాలద్వారా మీరు ధనసంపాదన చేస్తున్నట్లు గుసగుసలు మాత్రమే వున్నాయి. వాటికీరోజు ఋజువు లభించింది. కాదంటారా?" అన్నాడు వెంకన్న తీవ్రంగా.

"అన్నీ చెబుతాను. నాతో రండి!" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"మీరు గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ మీద చాలా ఆశలు పెట్టుకున్నారు. ప్రభాకరరావుకోసం వారెంతైనా ఇవ్వగలరని ఆశించారు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ప్లీజ్ — వెంకన్నగారూ— నాతో రండి. గంధర్వా ఫైనాన్స్ వాళ్ళు ప్రభాకరరావుకోసం ఒక్క పైసా కూడా వెచ్చించరని నాకు ముందే తెలుసు. అన్నీ వివరంగా చెబుతాను. రండి. కూర్చుందాం!" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

ఇద్దరూ హాల్లోకి వెళ్ళి కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

"ప్రభాకరరావు కుటుంబం మిమ్మల్నెంతగా నమ్మింది? స్నేహధర్మాన్నికూడా పాటించకుండా మీ రిలాంటి నీచానికి పాల్పడడం...."

వెంకన్నను మధ్యలో ఆపి—"మీరు నా గురించి ఈ

యింటి గురించీ తెలుసుకోగలరని కలలో కూడా ఊహించ లేదు నేను. నిజంగా మీ పరిశోధనాశక్తి అద్భుతం. అసలిదంతా యెలా తెలుసుకున్నారో ముందుగా చెప్పండి—" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"పొగడ్తలతో విషయాన్ని దారి మళ్ళించవద్దు. ఈ నేరానికి మీ సంజాయిషీ ఏమిటి?" అన్నాడు వెంకన్న.

"చెబుతున్నాను వినండి. ప్రభాకర్ తన జీవితాన్ని గంధర్వా ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్‌కి అంకితం చేశాడు. ఆ కంపెనీకా అర్హత లేదని నేనెన్నిసార్లు చెప్పినా విన లేదు. కూతురి పెళ్ళికి ముందే అతడి ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రంగా వుండేది. ఆ పెళ్ళికైన ఖర్చులు, అప్పులు కారణంగా అతడి మనసు మరింత పాడయింది. డాక్టరతడికి విశ్రాంతి అవసరమని చెప్పాడు. దానికతడే మన్నాడంటే — ప్రాణం పోయినాసరే — విశ్రాంతి తీసుకోనని! ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తను సెలవు పెట్టనని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడతడు. ఇంట్లో వాళ్ళెవ్వరికీ అతణ్ణి ఒప్పించే శక్తిలేదు. నేను ప్రయత్నించి ఫెయిలయ్యాను. చివరకీ నిర్ణయానికి వచ్చాను.

ముందుగా పథకం వేసుకుని నెలరోజుల ముందుగా ఈ యిల్లద్దెకు తీసుకున్నాను. ఇది నా యిల్లని ప్రభాకరానికి తెలియదు. నేను పిలుస్తున్నట్లు చెప్పించి నా మనిషిద్వారా అతడినిక్కడ ప్రవేశపెట్టించాను. ఇంట్లో వాళ్ళకు నిజం చెప్పదల్చుకోలేదు. వాళ్ళీ రహస్యాన్ని ప్రభాకరం దగ్గర దాచలేరు. కిడ్నాపింగ్ నిజంగానే జరిగిందని ప్రభాకరం అనుకోవాలి. లేకుంటే తర్వాత మా అందరి ప్రాణాలూ తీస్తాడు.

అతడి మెదడుకు పూర్తి విశ్రాంతి కావాలి. ఆఫీసు

గురించి బెంగ లేకుండా అతణ్ణి ప్రస్తుతం మత్తులో వుంచుతున్నాను. డాక్టర్ ద్వారా వైద్యం జరిపిస్తున్నాను. అతడికి పూర్తి ఆరోగ్యం చేకూరడానికి వారం పదిరోజులు పడుతుంది. అందుకే పదిలక్షలడిగాను. ఒకటీ రెండూ అడిగితే విసిల్ సర్దుకగలడు. పది అడిగితే తేలేడు. అతడికి వారం రోజులు గడువిచ్చాను. ఇంకో వారం గడువిస్తాను. ఈలోగా ప్రభాకరం మామూలు మనిషవుతాడు. అప్పుడు మీరతణ్ణి విడిపించండి. అంతవరకూ యేదోవిధంగా అతడి కుటుంబ సభ్యులకు ధైర్యం చెప్పండి—" అన్నాడు చంద్రమోహన్.

"కానీ ఇదంతా ఎందుకు? ఇందువల్ల మీకు ప్రయోజనం?" అన్నాడు వెంకన్న.

"తను లేకున్నా కంపెనీ పని ఆగిపోదనీ కంపెనీ తన ప్రాణాల గురించి ఒక్క పైసాకూడా వెచ్చించదనీ— తను తన గురించికూడా ఆలోచించడం నేర్చుకోవాలనీ మా ప్రభాకరానికి తెలియాలి. అందుకు మీరు సంపాదించిన కాసెట్ తెలియజెప్పగలదు. మీకు మాటిస్తున్నాను కావాలంటే కాగితంకూడా రాసిస్తాను. నేనాడుతున్న ఈ నాటకంలో నేనొక్క పైసాకూడా ప్రతిఫల మాశించను. విసిల్ ఎక్కడ డబ్బుకోసం ప్రయత్నం చేస్తాడోనని—గంధర్వ ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్ తప్పక డబ్బిస్తుందని నమ్ముతున్నాను. నిన్న మీరంత కచ్చితంగా ఆ విషయాన్ని కొట్టిపారేసేసరికి విసిల్ గురించే నేను భయపడ్డాను. ఈ విషయంలో నాకు సహకరించరూ?"

వెంకన్న లేచి నిలబడి — "ప్రభాకరావు ఆరోగ్యం కుదుటపడేవరకూ మీ నాటకం కొనసాగించండి. అందుకు నా సహకారం వుంటుంది. మీవంటి స్నేహితులున్న

ప్రభాకరరావు ధన్యజీవి. వినీల్ కు ధైర్యం చెప్పి నాటకాన్ని కొనసాగిస్తాను. తారకేశ్వర్ కాసెట్ విషయం ప్రస్తుతానికి రహస్యంగా వుంచుదాం. మీకు నా అభినందనలతో పాటు విన్నపం కూడా వుంది. నాకూ మీ స్నేహం కావాలి!" అన్నాడు.

చంద్రమోహన్ వెంకన్నతో కరచాలనం చేశాడు. ఆ స్పర్శలో స్నేహపు వెచ్చదనం వుంది.

—:అ యి పో యి ం ది:—